

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1926

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΑΠΕΙ
ΡΟΤΙΚ
ΡΟΤΑΝ
ΝΕΥ
ΤΟΝ
ΚΥΡΙΑΚΗ

λησται εύρισκοντο σὲ μισή θώρα ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μοναστήρι, μέσα σὲ μιὰ σπηλιά καὶ οἱ εἶχαν παρὶ τους αἰχμάλωτο καὶ ἄντα παπῆ! Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος ἐπὶ τὴν ἀμέσως τοὺς στρατιώτας τοῦ ὅπου καὶ βγήκε πρὸς καταδιώξιν τους. Τὸν συνοδεύσαμε καὶ ἐμεῖς. Βαδίζοντες πρὸς ἀνατολὰς ἐπιστεύσαμε ὅτι θὰ συναντούσαμε τοὺς ληστές σ' ἓνα ὠρισμένο σημεῖο. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐν τῇ μεταξύ ἐξέφυγαν ἀπὸ μίαν ὑπόγειο σήραγγα μήκους 800 μέτρων, βγήκαν πίσω ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα τὸ ὁποῖον προηγείτο ἡμῶν, καὶ ἤρχισαν νὰ τὸ κυλοῦν! Ὁ παπῆς δὲν θέλησε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, καὶ παρὰ τὴν ἀπειλὴν τῶν ληστών ὅτι θὰ τὸν «τοκενοῦσαν» τὴν ἔβαλε στὰ πόδια, τραυματισθεὶς ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὴν φυγὴν τὸν εἰς τὸν μισρό.

Οἱ λησται σὲ λίγο ἔπαυαν νὰ κυροῦν ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα καὶ ἐξηφανίσθησαν, γιὰ νὰ ἐμφανισθοῦν μετὰ ἐν ἑκαστῷ μᾶς ἕκαμαν, ὡς γνωστὸν στὴν ἰδίαν πάλι περιπέτειαν, τὴν γνωστὴν ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῶν ἐφημερίδων, ἐκείσιν, αἰχμαλωτῆσάντες τὸν κ. Στάη καὶ τὸν κ. Τζαμαλόνκα.

Καθὼς βλέπετε, δηλαδὴ, μὲ τοὺς Μπαμπάνηδες καὶ τὸν Τζαμάτα δὲν συναντηθήκαμε γιὰ πρώτη φορὰ πέραν κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν συντρόφων μου. Εἴχαμε...παλιὰς γνωριμίας, αἱ ὁποῖες δὲν μᾶς βήγαμε σὲ καλὸ...

Ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ὁ ποιητὴς κ. Γ. Δροσίνης μᾶς ἀγγέλλει τὸ ἀκόλουθον ἐπισόδιον τῆς νεότητός του:

— Μου συνέβη, ἄρχισε νὰ μᾶς λέγῃ ὁ ποιητὴς, κατὰ περιεργότατο, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, πρὸ ἀμφιβάλλου ἂν θὰ συνέβη σὲ ἄλλον Ἕλληνα συγγραφέα. Τὸ ἔτος 1886 εὐρισκόμουν στὸ Βερολίνο. Ἦμουν εικοσιεπτὰ ἐτῶν, μόλις δὲ εἶχε ἐκδοθῇ ἡ εἰς τὴν γερμανικὴν μετάφρασιν τοῦ πρώτου μου πεζοῦ ἔργου, τοῦ εἰδυλλιακοῦ μυθιστορήματός μου ἢ «Ἀμαρυλλίδος». Εἰς τὸ καφενεῖον «Μπάουερ» οὐποὶ ἐσθλάθητο, μὰ μέρα, πού ἐκίνησε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν μιὰ κυρία πού ἐκάθητο σ' ἓνα τραπέζι κοντὰ σὸ δικό μου. Τὴν κυρία αὐτὴν τὴν συνόδευε ἓνας κύριος, ὁ ὁποῖος ἦταν βυθισμένος στὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐφημερίδος του. Ἡ κυρία, μὴ ἔχοντις φαίνεται τί ἄλλο νὰ κινή, ἄρχισε ν' ἀνταποκρίνεται σὸ λεπτό κόρτε πού τῆς ἔκαμα καὶ μάλιστα μὲ προθυμία, γιὰ τὴν ἡμῶν ἰσως μελαγχολικός, χόρμα τὸ ὅποιον, ὡς γνωστὸν, ἀρᾶσει ἰδιαιτέρως στίς Γερμανίδες. Ἐνῷ λοιπὸν ἐξακολουθοῦσε τὸ κόρτε μᾶς, ἀπὸ τὸ τραπέζι τῆς εὐαισθητοῦς αὐτῆς κυρίας ἐπέρασε ἓνας πλανόδιος πωλητὴς βιβλίων, σὸν αὐτοὺς πού ἐφάνηκαν τότε τελευταῖα καὶ στήν Ἀθήνα. Ἡ κυρία τὸν ἐφώνασε, ἐκτόταξε τὰ βιβλία, ἐδιάλεξε ἓνα καὶ τὸ ἀγόρασε. Ἐγὼ ἐξακολούθησα νὰ τὴν κυττάζω. Ἐξάφνα, ἀφ' ὅπου ἐμοῦς μερικὲς ματιές στὸ βιβλίο, ἐκοινοῦντες τὸν συνοδὸ τῆς καὶ κατὰ τοῦ εἶπε, δείχνοντας πρὸς τὸ μέρος μου. Ὁ συνοδὸς τῆς ἐγύρισε, μὲ κύτταξε, δυσχεστερημένος πρὸς τὸν ἐνοχλοῦσαν, κ' ἔκανε μιὰ κίνησιν τοῦ κεφαλοῦ καὶ ἔταν μορφοῦ, πού εἰδειχναν ὅτι δὲν συμφωνοῦσε καθόλου μ' ἐκεῖνα πού τοῦ εἶπε πρὸς τὴν κυρία. Προσπαθῶν μάλιστα γιὰ μένα. Τὸ ἀντέληξθην αὐτὸ γιὰ τὴν κυρία εἶχε ἀγοράσει ἓνα ἀντίτυπο τῆς νεοεκδοθείσης μεταφράσεως τῆς «Ἀμαρυλλίδος» μου σὴν γερμανικὴ καὶ ὅταν εἶδε τὴν φωτογραφία μου πού ὤπασε στήν πρώτη σελίδα καὶ ἐδιάρσα τὸ βιογραφικὸ σημεῖον μου τὴν συνοδὸν καὶ εἰς τὸ ὁποῖον μεταξὺ ἄλλων ἀνέφερετο ἡ ἡλικία μου καὶ οἱ εὐρισκόμουν τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ στή Γερμανία, ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸν μελαγχολικὸν νέον τὸν «café Μπάουερ» πού τῆς ἔκαμα κόρτε, τὸν συγγραφέα τοῦ βιβλίου πού κρατοῦσε. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ εὐχαρίστησις πού ἐδοκίμασα γιὰ τὸ γεγονός αὐτὸ ἦταν ἀρετὰ μεγάλη. Ἦταν ἓνα αἰσθημα ἀνάμικτον ἀπὸ χαρὰ, ὑπερηφάνεια καὶ συγκίνησι, συγκίνησι ἐνός καλλιτέχνη πού βλέπει σὲ μιὰ ξένη χώρα τὸ ἔργο του στὰ χεῖρα μιᾶς θεληματικῆς κυρίας.

— Καὶ εἶχε τὸ ἐπισόδιον... συνέχεια; κύριε Δροσίνη;

— Καμμία... δυστυχῶς. Ἀξίζει ὅμως νὰ σημειωθῇ, ἀφ' ὅπου ἐγὼ λόγος γιὰ τὴν «Ἀμαρυλλίδα», ὅτι τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶνε τὸ πρὸ εὐνοημένο ἀπὸ τὴν τύχη ἔργο μου. Μόλις ἐξεδόθη μετεφράσθη σὲ πέντε γλώσσας καὶ τώρα πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ γνωστὸν περιοδικὸν «Ἀννὰλ» ὡς ἐπιφύλλι. Εἰς μίαν τελευταίαν ἀγγελίαν τῶν «Ἀννὰλ» σχετικὴν μὲ τὴν προσοχὴ δημοσιεύσιν τῆς «Ἀμαρυλλίδος», τὸ ἑλληνικὸν αὐτὸ μυθιστόρημα χαρακτηρίζεται ὡς «μικρὸν ἀριστοῦργημα χάριτος εἰδυλλιακής».

Λόγον γενομένου περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν συγγραμμάτων ἑλληνικῶν ἔργων, ὁ κ. Δροσίνης εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μου διηγήθῃ τὰ ἑξῆς:

— Τελευταίως στὸν ἐκδότῃ μου κ. Σιδερόν, ἐστάλη ἐπιστολὴ ἐκ μέρους ἐνός Κου Πέρκα καθηγητοῦ τῶν νεωτέρων φιλολογικῶν σὲ πανεπιστήμιον τῆς Βαλεντίας. Ὁ κ. Πέρκας, ἐξητοῦσε τὴν ἄδεια νὰ μεταφράσῃ κάποιο ἔργον μου. Καὶ ὡς ἐδὼ μὲν ἡ ἐπιστολὴ δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἐκπληξί μου ὅταν ἐδιάρσα ὅτι ὁ κ. Πέρκας, ἢ το ἑλληνικῆς καταγωγῆς, εἶχε γεννηθῇ στήν Πάργα καὶ ἀνατραφεῖ στήν Αἴγυπτον, ὅπου

Ο κ. Αλφ. Βεάκης

εἶχε μάθει τὴν μητρικὴν τὴν γλῶσσαν, καὶ οἱ λόγοι τῆς ἑλληνικῆς τοῦ ὅ ἐν Βαλεντίᾳ Γάλλος πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, σὺν τῇ προσκαλῇ νὰ λήγῃ τὰς διαφροσὰς αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται μετὰ ἀποστροφῆς καὶ ναντῶν, στὰ ἑλληνικὰ πλοῖα πού περνοῦν ἀπὸ τὴν Βαλεντία! «Πρὸ ἐτῶν, ἔγραφε ὁ κ. Πέρκας, εἰς δευτέραν ἐπιστολὴν σταλείσαν εἰς ἐμὲ πλέον, ἓνας Γάλλος συγγραφεὺς ἐξέδωκε ἐν μυθιστορήματι τὸ ὅποιον ἦτο ἑλλειπὸς κατὰ τὸν Περλικόν. Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ μετεφράσθη καὶ ἰσπανικά, ἔκανε δὲ ἀρετὰ καλὴν ἐντύπωση ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Ἕλληνας, εἰς τοὺς Ἰσπανούς. Γιὰ νὰ ἐκλήρῃ ἡ καλὴ ἐντύπωση ἐσκέφθην νὰ μεταφράσω ἐν ἑλλειπὸν ἔργον, ὅπου νὰ ζωγραφίζετο ἡ αἰωνία Ἑλλάς. Ἑλλάς πού γνωρίζουμε καὶ ἀγαπᾶμε ὅλοι. Τὰ βιβλία τοῦ Θεοτόκη καὶ τοῦ Χατζοπούλου μὴ ἐπάρησαν ἀκατάλληλα γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν, γιὰ τὴν περιγραφοῦν πολὺ ρεαλιστικά, μὲ πολὺ ὄμα καὶ μελανά χρώματα, τὸν ὅποιον ἐξέδιδαν ὁ Γαβριηλίδης καὶ ὁ Κλεάνδης Τριανταφύλλος καὶ τὸ ὁποῖον κατόπιν, ἐχρησίσθη σὲ δύο περιουδία, στὸν «Ραμπλά» τοῦ Τριανταφύλλου καὶ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» τοῦ Γαβριηλίδου, ἐμπλουτίζοντες ὁ Παλαμᾶς, ὁ Πολέμης, ὁ Στρατιγγῆ καὶ ἄλλοι. Ὅλα αὐτὰ διέτρεσαν τὰ γραφόμενα τὸν εἶπε μὲ ψευδώνυμο, εἰς αὐτὸ ὄνομα τῶν μόνων. Ὁ Παλαμᾶς διηγείτο «Κώστας», ὁ Νίκος Καμπᾶς «Νίκος» καὶ οὕτω καθέστις. Περιέργη ἦσαν τὰ ψευδώνυμα τὸν Πολέμη «Γεωργίου» καὶ τὸν Στρατιγγῆ «Γενεράλ». Ὁ «Ραμπλά» ἐδημοσίευε καὶ ληρικὰ ποιήματα εἰς τὰ ὅποια εἶνε αἰσθητὴ καὶ σήμερα ἀκόμη κάποια ἀπλότης καὶ ἐπιμέλεια τῆς μορφῆς. Ἐν εἶχα ψευδώνυμο «ἀρχὴν» καὶ οἱ πρῶτοι στίχοι πού ἐδημοσίευον ἦσαν οἱ ἑξῆς:

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

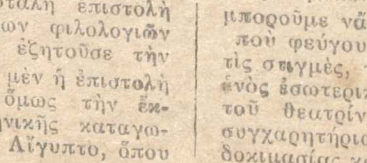
Λέρε πῶς τὰ καθάρνα,
καίτε τ' ἀγαμέμναι,
δοῦ κοκκινίζον,
Μὰ σὺν εἶνε ὁδμήναι,
εἶνε πῶς σφονδύλιναι,
Κε' ἂν τ' ἀγγίξῃς μοραχὴ
ἀπὸ σὲ μανίζον.

Ο κ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΕΑΚΗΣ

Ὁ κ. Αλφ. Βεάκης ἀπὸ τοὺς ἀρίστους καλλιτέχνες τῆς σκηνῆς τῆς καλοσύνης νὰ μᾶς ἀγγέλλῃ τὰ κατωθί:

— Μου ἔζητᾷ ἐπισόδια ἀπὸ τὴν θεατρικὴν μου ζωὴν; Τί νὰ σᾶς δώσω; Τὸ εὐθύμι πού φαντάζομαι πῶς θὰ θέλατε γιὰ τὸ περιοδικὸν σὰς δὲν μπορῶ, δυστυχῶς, νὰ σᾶς τὸ δώσω τώρα ἀκριβῶς καὶ μὴ μοναδικὴν ἀσχέτη μὲ κατέχει ὅλον πῶς—ἐστὶν ἐν ἀρχῇ—νὰ μπορῶσιν νὰ φῶν ἀπὸ τὸ ἐνέργη θέατρο ἀλλάζοντας, στὸ τέλος ὁλόκληρα καὶ ἐπαγγέλματι τὴν στιγμὴν τίποτ' ἄλλο δὲ μπορῶ νὰ θυμῶμαι τὸ μακρὸν θεατρικὸν μου στάδιο παρὰ διωγμοῦς, διωγμοῦς ἀτέλειους, ἀπὸ τὴν τοικωχρηστικὴν κοινωνίαν ἀπὸ τὸ κράτος, ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς συναδέλφους μου. Δὲν ξέρω... ἴσως ὅλ' αὐτὰ νὰ μ' ἔχουν καταμανιακῶ. ἴσως νάχω πάθει μιανὰ καταδιώξιν. Μὰ μὴ μου συλλογισμοὶ μ' ἔχουν φέρῃ σὲ σημεῖον νὰ χάσω ὁλόκληρα τὴν πίστην στήν τέχνην μου. Πιστεύω πῶς τὸ κλασικὸ, τὸ φιλολογικὸ, τὸ σαβανό θέατρο δὲν πρέπει νὰ ὑτάχῃ παρὰ μόνο στίς βιβλιοθήκας καὶ πρὸς ἐτοὶ ὁ ἡθοποιός, ὁ ἐκτελεστής τῶν δράματι εἰνεῖδων διόλου περιττός. Ἀφ' ὅπου ἓνας ἀναγνώστης καλοκαθιστήσας σὲ γραφεῖο τοῦ ἀνακτοῦ ὅπου ὡρὲς γαλήνης καὶ μοναξίας, μὴ ὅλην τὴν διανομήν, ἀναγνέτω, ἀναγνέτω καὶ πολλὰ φορὲς νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ καλὰ ἓνα βαθὺ ψυχολογικὸν σημεῖο τοῦ ἔργου, μὴ μποροῦμε νάχομε τὴν ἀξίωσιν ἀπὸ τὸ θέατρο νὰ νοήσῃ νὰ νοήσῃ τις συμγῆς, τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῆς λεπτομέρειας τῆς ἀποδοτικῆς ἐνός δωατικοῦ ρόλου σ' ἓνα δράμα ἀνθρώπων; Ἐτοὶ ὁ καλὸς τὸν θεατρίνον πάει χιμῆνος ὁλόκληρος. Δέχτηκα πάντα πειρασμοὺς συγχαρητήρια, ἀκούσα χειροκροτήματα ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὸν δοκιμαστικὸν καὶ ζητωκραυγὰς ἀκόμη, ὅπου ἔπαυσε τὸν «Ἀδριανόν»

Ο κ. Γ. Δροσίνης εἰς νεαρὰν ἡλικίαν

τοῦ Οὐγγῶν σὲ πρόχειρο διασκευῇ, καὶ ἔρριξα πίσω τὴ δουλειά μου καὶ ἐρήμωσα τὸ ταμεῖο μου καὶ διηρέηθησα τὴν πελατεία τοῦ μαγαζιῶ μου—τοῦ θεάτρου μου ἂν θέλετε—ὁσάκις ἔπαυσα μ' ὅλην μου τὴν ψυχὴ καὶ μ' ὅλην μου τὴν διάνοιαν τὸν «Ἐκεῖνον πού δέχεται τὰ ρασιματά» τοῦ Ἀντρέγιεφ, ἢ τὸ «Μαχαλὴ Κράμερ» τοῦ Χάουτμαν ἢ τὸν «Καθηγητὴ Κλενὸβ» τῆς Κάρεν Μπρόνκφον.

Πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ θυμῶμαι εὐθύμα ἐπισόδια ἀπὸ τὸ θεατρικὸν μου στάδιο; Θυμᾶμαι μοναχὰ διαρκῶς τὸν πρόλογο τῆς «Γεωργίας» τοῦ Στρίμπερ πού ὁ σοφὸς δραματογράφος οὐνεύρεται τὸ ἰδιαιτὸν θέατρο; μὰ ὅλα ἀπὸ ἐκλεκτοὺς καλεσμένους του.

Ἄ! τώρα μοῦρθε σὸ νου κατὶ. ἴσως αὐτὸ σὰς εὐχαριστήσῃ. Ἐπαῖς μιὰ φορὰ στή... (σὲ μιὰ δηλαδὴ ἀπὸ τίς πρὸ μορφωμένες ἐπαρχιακῆς πρωτεύουσας. Οἱ συνδρομητῆς τοῦ θεάτρου μου ἦταν ὅλοι οἰκογενεῖς ἀπὸ τὸ μεγαλεμπορικὸ καὶ ἐπιστημονικὸ κόσμον τοῦ τόπου. Ἐπαῖς τὸ «Μεγάλο Γαλέτο» τοῦ Ἰωσήφ Ἑστραγάι. Τὸ ἔργο λέει γιὰ τὸν κόσμον τῶν κακογλωσσῶν πού ἀναγκάζει σὲ τέλος ἐναντινὸν νέον καὶ μιὰ τῆμα παντρεμένην κυρία νὰ παρασυροῦν ἀπὸ τὸ ὄνειρον τῆς συμφωνίας. Στὸ τέλος τοῦ ἔργου οἱ δύο αὐτοὶ ἀνδράποιοι, ὁ Ἐνρίκος καὶ ἡ Θεοδώρα βρισκονται στὴ σκηνὴ ἀγκαλιασμένοι καὶ γάνουν τὸ φινάλε μὲ μιὰ δραματικὴν ἀποστορῆσιν κατὰ τῆς κοινωνίας πού τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἐνωθῶν. Οἱ θεατῆς χειροκροτοῦσαν παγιοῦδως καὶ ἐγὼ ἤμουν ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸ ἔργο πῶς εἶχαν νοήσῃ πέρα πέρα τὸ ἔργον. Ὅταν ἄλλαξα καὶ κατέβηκα στὴν πλατεία γὰ νὰ φῶν βρόδῃκα μὲρος σ' ἓναν ὄμιλον κυρίων, κυρίων καὶ δεσποινίδων τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ τόπου.

— Κύριε Βεάκη, σὰς περιμένωμε νὰ μᾶς λύσετε μιὰ ἀμφιβολία.
— Παρακαλῶ...
— Σὲς πού παῖστε τὸ ἔργο θὰ ξέρετε νὰ μᾶς πῆτε.
— Τί;

— Τί ἀπογίνεται ὑστερα; Ἡ Θεοδώρα τὸν παντρεύεται ἐπὶ τέλος τὸν καμῖνον τὸν Ἐνρίκο;
— Ἦ! ! ! !

Αὐτὰ μᾶς διηγήθηκε γιὰ τὸ θέατρο καὶ τὸ κοινὸν ὁ κ. Βεάκης μὲ πικρίαν καὶ ἀπογοήτευση. Ὅσο γιὰ τὸ ντεμποῦ τοῦ στοῦ θεάτρου μᾶς ἀγγέλλῃ νὰ ἑξῆς:

— Τὸ 1900, ἦμουν μαθητὴς τῆς «Βασιλικῆς Δραματικῆς Σχολῆς» τὴν ὁποίαν διηγήθη ὁ μακαρίτης Ἄγγελος Βλάχος. Στὴν σχολὴ αὐτὴν ἐφοίτουσαν ὅλοι σχεδὸν οἱ κατόπιν «μισταῖς» τῆς «Νέας Σαπφῆς» τοῦ Χρηστομάνου σημερινοῦ καλλιτέχνη. Ἕλληνας ἡθοποιοί, εἶχα δὲ γίνε δεκτός εἰς αὐτὴν, μὲ δέκα ἐπὶ ἄλλους ἀπὸ 118 ἐνὶ συνόλῳ ὑποψηφίους, νατοῖν διπλῆς δοκιμασίας, ἀναγνώσας (διὰ τὴν ἀδυσπόνη) ἐνός δραματικῶν κομμάτων καὶ ἀπαγγέλλοντας μονολόγια. Ἡ ἐπιτροπὴ πού μᾶς ἐξέταξε ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν μακαρίτη Βιζιᾶ, τὸν Κοιρτῆ, τὸν Οἰκονόμου καὶ τὸν Στέφανο Στεφανίου. Ὁ μακαρίτης, εἶπα ὁλοῦς σοβαροῦς, τὸν Μόρτμαρ τῆς «Μαρίας Στουάτ», τὸν Ρένο τῆς «Γαλιάνης», τὸν Ρομαιοῦ. Ὅταν ἔλασιν ἡ σχολὴ ἐγὼν ἀπαγγέλλοντας ἡθοποιῶς, καὶ πρωτοεπαῖς σὲ Ἀριστοκράτη τοῦ Βόλου, μ' ἔταν μεγάλο θῆσος εἰς τὸν ὅποιον πρωταγωνιστοῦσε ἡ Εὐαγγελία Νίκα, πού καλὴ ἡθοποιὸς ἡ ὁποία ἀπείχανε δυστυχῶς νέαν (27 μόλις χρόνων). Ὁ ῥόλος πού μοῦ εἶχαν ἀνάθεσι γιὰ τὴν πρώτη ἐμφάνισίν μου, ἦταν ὁ ῥόλος τοῦ κληρονομή, στήν γαλλικὴν κομῆδιαν «Οἱ φίλοι μας» (Nos Intimes). Ἦμουν τότε 16 ἐτῶν. Λυπημένος κατὰκαρδία γιὰ τὸν ῥόλον αὐτόν, ὅμως ὅλο, ἐμὲν πού εἶχα παῖξιν τὸν Ρομαιοῦ, τὸν Μόρτμαρ, καὶ τὸν ἄλλο σπουδαῖα πρόσωπα, ἐπὶ τῇ κλαίοντις σὲ τὸν διανοητὴ Νίκα καὶ τὸν παρὰκαλῶν νὰ μοῦ τὸν ἀλλάξῃ μὲ κατὰ τὴν αἰσθησίν μου. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν μ' ἄκουσε. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἀπέτυχε σὲν ῥόλο τοῦ κληρονομή. Δὲν ἐβήκα στὴν κατὰ τὴν ἡθοποιῶν στὴν σκηνὴ καὶ ἐδέχθη νὰ μὲ βγάλουν ἀποσχόντας με. Αὐτὸ ἦταν τὸ ντεμποῦ μου σὲ τὸ θέατρο...

Εἰς τὸ προσεχές: Ἀνέκδοτα τῶν κ. κ. Νικολ. Καλογερόπουλου, Γεωργίου Πάπ, Μιλτ. Μαλακάσης καὶ Μιχ. Βλαχόπουλου. Ὁ κ. Καλογερόπουλος καὶ ἡ φιλενάδα του... εἰς Ἀναμνήσεις! Πᾶς ἀνεμίσχθη στήν πολιτικὴν: Αἱ σχέσεις του μὲ τὸν Χαρίλαον Τρικοῦπην. Εἰς τὰς φυλακάς. Ὁ ἀπεχρηστικὸς τοῦ Νικολάου Στράτου. Ὁ κ. Πάπ καὶ ὁ καταστρατηγάρχης. Πῶς στοιχίζει μιὰ γραβῆς: πρῶτης ποιότητος. Ὁ κ. Πάπ ἐπὶ τῆς ἀμύνης τοῦ κ. Βενιζέλου. Ὅπου σκεντράτουν τ' ἄλογα. Ὁ κ. Πάπ θεατρικῆς συγγραφεύς, δημοσιογράφος, πολιτευόμενος, δικηγόρος... ἀλλὰ καὶ ὁ μοναδικὸς Ἕλληνας πού δὲν πῆρε παράσημο!... Ὁ κ. Μαλακάσης καὶ οἱ πρῶτοι δὲν στίχῃ. Ἡ καθαρῶς ὡς Μαλακάσης καὶ Παλαμᾶς. Ἡ φαισικὴ κόρη. Τὸ κυτρώδ τὸ Μητσάκη. Ὁ Μαρῆς Μπαρρῆς. Τὸ ἐπιληπτικὸ παιδάκι. Ὁ κ. Βλαχόπουλος στήν Πέλι. Ὁ Γεωργίος Χωροφύλακας καὶ τὰ πορτοκάλια. «Νιὲ Πενιερᾶχου!... Νιὲ ἀνάϊο!...» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

Θὰ δημοσιευθῶν σὲ «Μπουκέτο», τὰ περίφημα βιογραφικὰ ἀνέκδοτα τοῦ Πρωτάντῆος τῆς δημοσιογραφίας ΒΛΑΣΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

γαρμμένα ἀπὸ τὸν λογοτέχνην κ. Σταμ. Σταμ.

ΣΙΛΟΓΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Δ.

Ἡ ὥραις, ἡ κομψὴ, χαριτωμένης, καὶ πικάντικης, εἶνε πολλῆς στὰς Ἀθήνας, ἐνῷ ἀντιθέτως ὁ τύπος τῆς ἀληθινῆς κυρίας, πού τόσον ἐπιτυχῶς οἱ Ἀγγλοὶ ἀποκαλοῦν «Λαίηντ»—Λαίκα—εἶνε σπανιώτατος. Ὅταν διτῇ τὴν ἀνωτέρω κυρίαν νὰ σιγοπερνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ τ' ἀνθιμένα μονοπάτια τοῦ Ἑθνικοῦ κήπου ὅπου καθεπρὸς κἀνὴν τὸν περιπάτον τῆς, ὠρισμένοι θὰ δελχθῇ ἀπὸ τὸ ἀριστοκρατικὸν ὄρος τῆς, τὸ ἀρμονικὸν σύνολόν τῆς, τὸ ἀπλούστατον ὅσον καὶ ἀριστοτεχνικὸν ντύσιμό τῆς. Ἀγαπᾷ πολὺ τὴν κίνησιν καὶ τὸν κόσμον ἀλλὰ προτιμᾷ—ὡς λέγει μὲ τὸ χούμορ πού τὴν διακρίνει—τὸν πέρην κατὰ δόσεις. Ἐπιδοῦκε μᾶλλον μικροῦς φιλικούς κύκλους, φιλολογικὴ συζητήσιν, ἢ ἐκλεκτὴ μουσικὴν. Ἐχει ἐξαιρετικὸ μουσικὸν ταλέντο, καὶ σπανία κλειδοκρηματοειδὴ ἰδιοφυία. Ἡ ὁμιλία τῆς σιγανῇ, εὐχάριστῃ, συγχαρητήρι, πλουτίζεται πού χάρις στὴν ἐξαιρετικὴν μορφὴν τῆς. Ἡ φυσιογνωμία τῆς πολὺ συμπαθητικὴ, προσελκύει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀρέσκειαν.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀπὸ τοὺς θαυμασιωτέρους χοροὺς τῆς ἐποχῆς παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Πασπάτη. Ὁ χορὸς ἐπιπρότερος παρὰ τὴν μέχρι τὸν πρῶτον ὄριον. Τῶς πλάντ ἀκαταγώνιστος καὶ χορευτικὸν κέφι.

— Διάκοσμος σπιτοῦ ὄνειροδῶς. Αἱ αἰθούσαι παρουσιάζαν θέματα ἐκτάκτως μαγευτικόν. Τοναλέτες ἀπαστράπτουσαι ἀπὸ στράως πολύχρωμα, τοναλέτες σὲ γλυκύτερες ἀποχρώσεις παστέλ, τὰ πλεῖστα μοντέλα παριζιάνικα.

— Ἡ οἰκοδόμησις πολὺ συμπαθητικὴ ἔφερε τοναλέτιαν μὲ καὶ ἄρσαν.

— Παρουσέθησαν κ. Ἀλ. Πασπάτη τοναλέτια ῥοζ, κ. Ρομαιοῦ πολὺ εὐμορφῇ μὲ τοναλέτια ῥοζ περὶ, κ. Καννιᾶν τοναλέτια λευκῇ, κ. Μάνου τοναλέτια ῥοζ, κ. Μελά πολὺ κομψῇ μὲ τοναλέτια μαυρῇ, κ. Γεωργιάδου μὲ, κ. Πλάσκου μὲ, κ. Δημαράκη ῥοζ.

— Ἡ ἐφοροῦσιν τῆς βραδείας ἡτο ἡ Δις Βλαστοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας μὲ τοναλέτια κοκκινὴν ῥοζέτ.

— Ἐπίσης παρουσέθησαν κ. κ. Ἀγγελούλη, Δορυμένη, Θεολογῇ, Βαλαοῦτον, Δελιαοῦτον, Νεγορεποῦτον, Γούβα καὶ οἱ κ. κ. Ρομαιοῦ, Πασπάτης, Καννιᾶν, Θ. Σουτῆς, Ἀλεξοῦ, Γεωργιάδης, Πλάσκας, Ἀγροποῦλος, Κορτεῖ.

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην χορευτικὸν ἀπογευμα πού τῇ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλ. Μελέροβιτς. Ἡ οἰκοδόμησις πολὺ εὐμορφῇ μὲ τοναλέτια ὁμοειδῆ παρὰ.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. καὶ κ. Αἰσθῆ, κ. καὶ Δις Σωτηρίας, κ. καὶ κ. Σταῖκου, κ. καὶ κ. Νικολαῖδης, κ. καὶ κ. Ἀλ. Αἰλιανῆ, κ. Μεταξῇ, κ. καὶ κ. Βουλαγῆ, κ. Φιλοφίλου ὁμοειδῆ μὲ μανὴν βελούδινα τοναλέτια. κ. Μάρχη Τριανταφύλλου τοναλέτια μὲ ῥοζέτ.

— Δύο ἑποὶ ἀνεμίσχθησαν εὐμορφῇ αἱ Δις Νικολαῖδης, δύο οὐλοῦντες παριζιάνικες αἱ Δις Ταχιάδης, πολὺ εὐμορφῇ ἡ Δις Π. Σταῖκου μὲ τοναλέτια ῥοζ περὶ.

— Φέτος ἐγκαινιάσθη ἓνας ἀκόμη παριζιάνικος καταρτίεται μὲ πολυτέλειαν συντροφία ἀποχρώσεις, δροπινίδες, καὶ κροῖσες καὶ μεταβάλλει τὰ βράδια στὰ ντυσίματά. Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην σὲ «Καπρί» ἡ πλεον πολυτέλειαν συντροφία ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας Μεταξῇ, Ἀθανασιάδης, Σαχαῦ, Βλαστοῦ Πασπάτη, Γουτῆ, Γαμπροπούλου, Δημητριά

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Για να μένει σ' ένα καπηλειό τόσο φτωχικό, για να' άνοιγε με τέτοια επιμονή την ταυτότητά του, εξάπαντος, ο κύριος Γοδεφρίδος της Θεοίνης θα έχει καμιά σπουδαία άφορη... και πάλι άλλη ελπίδα πού σπουδαία από τον έρωτα. Άσφαλώς κάποια έρωτική υπερδυσκολία... Μα ο κύριος Γοδεφρίδος είναι σπουδαίο άποκλειμένο, είναι άνδρας εύγενής κ' έχει όμοια γυναίκα... “Α, γι' αυτό βέβαια κρύβει την ταυτότητά του... Στους έρωτευμένους πρέπει να είναι κανείς διακριτικός.”

Αυτά συλλογιζόταν ο δόν Ραφαήλ. “Όσο για το Φλορεστάν αυτός μόνο στους κύβους είχε το νου του.”

“Η τύχη τον εύνοησε. Το παχύ βαλάντιο του λοχαγού άδυνάμιζε σιγά σιγά παχαινόταν το δικό του. Εύλογησε γι' αυτό την τύχη του και στεφόμενος προς τον Τζιλ, του είπε :

— “Ε λοιπόν, βλέπεις ; πού είναι η άτυχία την οποία μούλεγε πως θα μου φέρε το άλογο.”

— “Υπομονή, υπομονή, κύριε ! ή μέρα δεν τέλειωσε ακόμα.”

— “Είσαι άστειος ! εξάκολούθησε ο άποκόμις κερδίζοντας.”

— “Αν είμουν έχω στη θέση σας, ξέρετε τί θα έκανα ; είπε ο Τζιλ.”

— “Τι θα έκανες ;

— “Θα βράζα τα κερδισμένα στην τσέπη μου και θα σταματούσα το παιγνίδι.”

“Ο Φλορεστάν άρχισε να γελά.

— “Πώς σας φαίνεται η συμβουλή αυτού του παληόπαϊδου ; ρώτησε το δόν Ραφαήλ.

— “Μα την πίστη μου, κύριε ντε Μορλάκ, απάντησε ο άξιωματικός, τσος δεν έχει άδικο ο Τζιλ.” Η τύχη είναι ιδιότροπη σά γυναίκα...

— “Ας εξάκολουθήσουμε για να δούμε, είπε ο Φλορεστάν.

“Θάλεγε κανείς πως τα λόγια του Τζιλ άλλαξαν το γούρι του Φλορεστάν. “Από τη στιγμή εκείνη η τύχη στράφηκε προς το μέρος του δόν Ραφαήλ και ο άποκόμις είδε να πετούν τα χρυσά νομίσματα πού είχε κερδίσει προς τον πρώην κύριό του. “Ήθε μάλιστα η στιγμή πού είχε χάσει πιά όλα του τα κέρδη κ' άρχισε να χάνει κ' από το δικό του βαλάντιο. Τότε κρύος ιδρώτας τον περιέλουσε.

Σε λίγο λογάριαζε ότι πέντ' έξη γούρι του παιγνιδιού έφταναν για να' άδειάσουν το φτωχό του βαλάντιο πού περιείχε όλη του την περιουσία.

“Υπάρχει ακόμα καιρός-για να σκεφτεί.

Μα ούτε να διακρίνει το παιγνίδι θέλησε, ούτε να ελαττώσει τις καταθέσεις του και σε λίγο είχε χάσει τα μισά του λεπτά. Και το φρικτότερο, είχαν υποχρεωμένους να κρύβει τη συγκίνησή του και να' απαντάει με φαιδρωτικά στις κουβέντες του δόν Ραφαήλ.

Αυτός, άδιάφορος στο κέρδος του, όπως είχαν και στο χάσιμό του, μάζευε τα κερδισμένα, χωρίς καν να τα κοιτάζει.

— “Σε' αλήθεια, κύριε ντε Μορλάκ, ρώτησε άξαφνα, ένα ζευγάρι της ώρας έχω στά χείλη μα έρώτησή...”

— “Λέγετε, δόν Ραφαήλ...”

— “Δεν θα διαταραχθήτε αν είναι αδιάκριτη...”

— “Όχι !

— “Καλά λοιπόν ! Πώς γίνεται ένας άνθρωπος της θέσεώς σας να συλλάβει σ' ένα τέτοιο παιγνίδι...”

— “Ο ! Ας μη μιλήσουμε για τη θέση μου. Είναι άσημαντη, όπως είχα την τιμή να σας πω.”

— “Δεν το πιστεύω ! είπε γελώντας ο άξιωματικός. Λέγετε όμως. Περιμένο κάποιον πού κάθεται έδω για μια προσωπική μου υπόθεση.”

— “Α ! Είναι τουλάχιστον όμοια ;

— “Ποιά ;

— “Εκείνη πού περιμένετε.”

— “Στην τιμή μου, λοχαγέ, απάντησε γελώντας ο άποκόμις, δε σας καταλαβαίνω. Η όμοια πού μοι λέτε είναι ο κύριος-Κομφέρ, ο ίδιος ο καταστηματούχος.”

— “Τι μοι λέτε ; Δε σας πιστεύω.”

“Ο άποκόμις δυσχερατιζόταν από την απάντησή αυτή κ' έτοιμαζόταν να έκφρασει άδυστάχως όταν μια νέα περιπέτεια του παιγνιδιού απέσπασε την προσοχή του.

“Ο λοχαγός είχε ρίξει κ' έφερε τον αριθμό τέσσερα.

— “Ο ! ο ! ψιθύρισε και έριξε κ' αυτός.

— “Τρία ! είπε ο δόν Ραφαήλ. Πάλι χάσατε. Μπά, τί γουισουζιά πού σας έφερε αυτός ο μικρός !

“Ο άποκόμις είχε χάσει όλο το περιεχόμενο του βαλάντιού του. Τα μάρτια του κοκκίνισαν. “Έβγαλε τότε μια χρυσή αλυσίδα πού τη φορούσε στο λαιμό του και την έριξε στο τραπέζι.

— “Πάει κ' αυτή ; είπε.

“Ο δόν Ραφαήλ πού έτοιμαζόταν να παίξει στάθηκε μια στιγμή.

— “Αν σας αποκοινημώνα κ' έχω ότι θέλω να μιλήσω στον κύριό Κομφέρ, τί θα λέγατε, άποκόμι ;

— “Θά νόμιζα πως ένα τέτοιο πράγμα δεν είν' αδύνατο.

— “Ελάτε δά ! θα νομίζατε ότι ως περιπαίζω. “Εγώ όμως είμαι ειλικρινής και δε θα σας κρύψω τίποτα. Μάθετε λοιπόν ότι είμαι έρωτευμένος...”

Τό άπομαζόμενα. Και ποιά είναι η εύγενής κυρία πού άγαπάτε !

— “Εύγενής ; Κάθε άλλο. “Ο έρως είναι τυφλός, ξέρετε.

— “Αυτό δεν έχει σημασία, άφου καθώς φαντάζομαι, η έρωτική σας θα είναι ώριμότερη.”

— “Ερωμένη μου. Δυστυχώς δεν είναι...”

— “Με κάνετε να εκπλήττομαι.

— “Κ' εγώ ο ίδιος εκπλήττομαι, μα έτσι είναι το πράγμα. Μάλιστα, αγαπητέ άποκόμι, δεν είμαστε ακόμα ούτε στο άλφα. “Αναστενάζω, κλαίω, παρακαλώ, φιλό άργά και πού το χέρι της ή μαύρη του όμοι της, αλλά αυτό είναι όλο.

Φαίνεται πως θα είναι φιλάρεσκος.

— “Είπε σωστό φρονήσιο.

Και από τότε το πολιορκεί ;

— “Πό τριών μηνών.

— “Ω, διάβολε ! σάν παλιό βαστή ή πολιορκία.

Μπά, δεν παραπονιέμαι. “Αν δεν είχαν κ' αυτό δεν θα είχε καν να διαθέσει τις ώρες της σχολής μου. Τρεις μήνες τώρα έχω μεί σ' αυτό το βρωμικανόζοιο καθενέρα και περιμένο ένα σημείο πού άλλοτε φαίνεται κ' άλλοτε όχι.

— “Τι σημείο ;

— “Σκαθίτε : νάτο έρχεται !

“Ένας μικρός κόμπος γέρος, πολύ καθαρό ντυμένος, πλησίασε τους δύο εύγενείς και, βγάζοντας το καπέλλο του, τους είπε :

— “Δώστε μια έλεημοσύνη, εύπατρίδια μου.

“Ο λοχαγός πήρε ένα χρυσό νόμισμα από το τραπέζι και το έδωσε στο γέρο.

— “Ο Θεός να σας εύλογήσ ! απάντησε εκείνος χωρίς να εκπληστεί από τη βασιλική αυτή έλεημοσύνη και στράφηκε προς το Φλορεστάν.

Είταν φαίνεται γραμμένο εκείνη την ήμερα να κάνει έντοση σ' όλο τον κόσμο ή μορφή του άποκόμιτος, γιατί, κ' ο γέρος βλέποντας τον φανέωσε στο πρόσωπό του κάποια έκκληση.

“Οστόσο συνήλαθε άμέσως και έφυγε λέγοντας :

— “Θά έχωμε καλή ήμερα σήμερα ! ο ήλιος θα λάμψη σ' ένα ώρα. Νάλ... είπε γεμάτος χαρά ο δόν Ραφαήλ.

— “Τι ; ρώτησε ο Φλορεστάν, δεν καταλαβαίνω.

— “Το σημείο πού σας έλεγα. Οι λέξεις «θα λάμψη ο ήλιος σ' ένα ώρα» σημαίνουν «σε μια ώρα έλάτε... σε μια ώρα θα είμαι έλεύθερος... θα λείψει ο σύζυγός μου και θα μ' αφήσει ήσυχη.”

Είπε παντρεμένη ;

— “Ναι.

“Ο Φλορεστάν άρχισε να γελά και να' αναστενάζει.

— “Αχ ! είπε, είστε πολύ εύτυχής, έσείς ! Νέος, ώριμος, πλούσιος, έρωτευμένος... Σας έηλεόμ...”

— “Εσείς έχετε παρόμοια ; ρώτησε ο λοχαγός.

— “Παρόμοια ; Πολλά... “Αν σας έλεγα την ιστορία μου...”

— “Την ιστορία σας την ξέρω... είπε ο λοχαγός μες απ τα δόντια του χωρίς να' άκουσθ.

— “Τι είπατε, λοχαγέ.

— “Ελά, κύριε ντε Μορλάκ — και ο δόν Ραφαήλ έτόνισε ειρωνικά το όνομα ντε Μορλάκ — είπα ότι αν κερδίσω τη χρυσή αλυσίδα σας θα την χαρίσω στη μυλωθρά μου...”

— “Μυλωθρός είναι λοιπόν ή φίλη σας ;

— “Ο μαργαρίτης των μυλωθρών... και ή όμοιότερα γυναίκα της Ταυροκράτης.”

— “Ω, ή όμοιότερα... ψιθύρισε χωρίς να θέλει ο Φλορεστάν, πού δεν είξερε τί έλεγε. “Επειδή ο άξιωματικός είχε ρίξει τους κύβους κ' είχε κερδίσει.

— “Ναι... ή όμοιότερα... αλλά, συγγνώμη, κύριε ντε Μορλάκ, χάσατε... “Η αλυσίδα είναι δική μου.

“Ο άποκόμις προσπαθούσε να συγκρατήσει τη λύσσα του, ενώ ο λοχαγός έλεγε :

— “Η όμοιότερα είπα, χωρίς όμως να τη συγκρίνω και με κάποια πού ξέρετε έσείς...”

— “Πού ξέρω, έχω...”

— “Βέβαια, και ή όμοια είναι ή έντιμότερή σύζυγός σας Λαόρα, η άνθος των ώριών...”

— “Ω λύσσα ! φώναξε ο Φλορεστάν πού άνορθώθηκε μ' ένα πήδημα. “Έχετε άποφραγή να με προσβάλλετε άποψε ;

— “Ο Θεός να με φυλάξη !

— “Πρέπει λοιπόν να σας ξαναπώ τόνόμα μου ;

— “Ναι, ναι... Μη θυμώνετε, αγαπητέ κύριε ντε Μορλάκ, είπε ο λοχαγός γελώντας μ' όλη του την καρδιά, δε φταίει τίποτ' άλλο παρά ή καταρριμμένη όμοιότης σας με τον κύριον Γοδεφρίδο της Θεοίνης πού με συγχίζει διαρκώς συγχωρήσατέ με, κύριε άποκόμι...”

“Ο Φλορεστάν ξανακάισε άπειληχώς.

— “Εστω, κύριε, είπε : αλλά κάνα μου την χάρη να μη ξαναλουθήσει αυτή ή συγχίζή σας, γιατί άλλωώς θα πιστέψω ότι με πειράζετε έπιπρόες...”

— “Ω ! τί ιδέα ! φώναξε ο δόν Ραφαήλ πού είχε άρξήσει να διασκεδάσει μαζί του. — Λοιπόν, κύριε ντε Μορλάκ, τί έχετε ακόμα να χάσετε ; Ψαχτείτε, να δούμε...”

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΣ ΤΟΥ “ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚ” ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— “Είπε ένας σοφός άνθρωπος. Κανένας Αιγυπτιολόγος δεν κατέχει την τέχνη του όσον αυτός !

“Η Μίς Τρελόνη τον άκουγε με μεγάλη προσοχή.

— “Κινδυνεύσαμε πολλές φορές ; με τον πατέρα σας στην Αίγυπτο, και ήταν μεγάλη απόλαυση για μένα αυτή ή συνεργασία. Πολλοί από τους θησαυρούς πού είναι στην κατοχήν του προέρχονται από τις έρευνες, πού έκαναμε μαζί. “Ο πατέρας σας, Μίς Τρελόνη, έχει σπάνια σοφία και άπειρες γνώσεις. “Όταν βάσει στο νου του να άποκτήσει ένα πράγμα... μπορεί να άφιερώσει τη ζωή του για να το άποκτήσει... αν υπάρχει. “Ακριβώς έχωμαι από ένα ταξίδι, πού είχα επιμερίσει κατ' έντολήν του.

Σταμάτησε σά να είχε είπει περισσότερα από όσα έπρεπε. “Εξακολούθησε :

— “Δεν είμαι έλεύθερος να αναφέρω τίποτε από ότι άφορά την άποστολήν μου. Αλλά τα πράγματα είναι μυστικά μεταξύ του κ. Τρελόνη και εμού. Είμαι άναγκασμένος να τηρήσω άπόλυτον μυστικό-τητα.

Στάθηκε λίγο και ύστερα έρώτησε :

— “Είστε βεβαία, Μίς Τρελόνη, ότι πατέρας σας δεν είναι εις θέαν να με δεχθ' ήμερα ;

— “Τον εκύτταξε με άπορία.

— “Ελάτε να βεβαιώσετε ο ίδιος !

Την άκολουθήσαμε και οι δύο στο δωμάτιο του άρρώστου.

“Ο κύριος Κορμπέκ έμπηκε στο δωμάτιο σά να το έγκνιζε από καρό. Μ' όλη την τα-ραχή πού του προέβησε ή θεά του φίλου του, μπόρεσε να ρίξει μια ματιά σ' ένα ώρι-σμένον σημειον. “Επειτα όλη ή προσοχή του στράφηκε προς τον άρρώστο. “Ενώ τον παρατηρούσε, κάτι μού έλεγε ότι από αυτόν τον άνθρωπον θα μπορούσαν να διευκρινισθούν πολλά πράγματα από το μυστήριον πού μας περιέβαλε.

Δεν τον άπομαζόμενα γιατί φανόταν πολύ τίμος άνθρωπος. “Ήταν από εκείνους τους ανθρώπους πού μπορούν να χρητισουν ένα μυστικό. Αυτός ο ξένος, πού είξερε το παρελθόν του άρρώστου, θα ήταν ίσως εις θέαν να μς φωτίσει άόρατους, έμείς πού άγνοούσαμε τα πάντα. “Εκτύπησε την μίς Τρελόνη, με μια έκφραση όικτου και συμπά-θειας. Το πρόσωπο του άρρώστου διατηρούσε την συνηθισμένη αίσθησή του. Και ή θεά αυτή του όπνον μς τρομάζε-ε εκείνη τη στιγμή περισσότερο παρά ποτέ. “Η Μαργαρίτα φαινόταν τώρα και αυτή περισσότερο συγκατακνημένη με την παρουσία του ξένου “Η όμοις του κ. Κορμπέκ. “Εγινε άσ-σπρότερη. Και το βλέμμα του έγινε άγριο, άπειληχό για λογαριασμό του ένόχου αυτής της καταστολής. “Επειτα έριξε γύρω του μια ματιά. Είπε την μίς Κένεδυ και χαμοού-φισε. “Η μίς Κένεδυ έννόησε ότι ήταν πε-ριττή και έξήγησε από την μίς Μαργαρίτα την άδεια να άποσυρθ. “Επειτα έφυγε και έλειψε την πόρτα. “Ο Κορμπέκ με έκτύπησε σά να περιμένε να μάρη από μέσα τι είχε συμβεί.

— “Λησθήτε μου την ιστορία, είπε.

“Εγώσο άκουγε την άρήρηση των γεγονότων το πρόσωπό του δεν έλεγε τίποτε. “Όταν ανέφερα την έπίσκεψή του Μάρβιν και την ύπαρξ του πληρεξουσίου άρχισε να παλαμβάνεται καλλιτερα. Και όταν έμαθε τα καθέκαστα της έπισκέψεως και το ένδιαφέρον του δικηγόρου, είπε :

— “Καλά. Τώρα ξέρω πού είναι το καθήκον μου.

Αυτή ή φράσις του άναψε την περιέργειά μου.

— “Τι θέλετε να πείτε ; τον έρώτησα.

— “Ο Τρελόνη ξέρει τί κάνει. Θα είχε ένα όρισμένο σκοπό σ' αυτή την υπόθεση. Δεν πρέπει να παλαμιάσουμε τη θέλησή του. Είπε φανερό ότι περιέμενε όλα αυτά πού συνέβησαν και θέλησε να λάβη τα μέτρα του.

— “Όχι, όλα ! είπα. Θα υπάρχει ένα άσθενές σημειον κάπου, αλλιώς δεν θα ήταν σ' αυτή την κατάσταση τώρα !

“Η ψυχραιμία του Κορμπέκ με έξέπληξε. Περιμένα να εδω κάποιον ολίγο έπιχείρημα για να άπαντήρη στη φράσι μου. “Εμε-δίσαμε όλην και πού άπότηνησε.

— “Δεν έφθάσαμε στο τέλος ακόμα. Δεν υπάρχει όμως άμφιβολία ότι είχε όπν όμν ότι κάτι μπορούσε να συμβή !

— “Ξέρετε τί περιέμενε και εκ μέρους τίνος ; έρώτησε ή Μαργαρίτα.

— “Όχι. Δεν ξέρω τίποτε από αυτά ! Μπορώ μόνο να υποθέσω...

— Τι έρεξε ; ρώτησε ή Μαργαρίτα.

έκανε να πη, μα διέκοψε ξαφνα τη φράσι του.

— “Τι να υποθέσετε ;

“Η φωνή της μίς Τρελόνη καθώς απεύθυνε αυτή την έρώτηση έτρεμε κάπως. “Ο ξένος την εκύτταζε πάλι κατάματα. “Αλλά της άπήνησε με πολλή καλωσύνη και συμπάθεια :

— “Πρέπει να πιστέψετε πως είμαι πρόθυμος να κάμω ότι δή-ποτε για να σας καθιστήσασ. “Αλλά έχω ένα ήψηλότερο καθήκον.

— “Πού καθήκον ;

— “Τη σωτηή !

Μόλις έπρόφερε τη λέξι αυτή τα χείλη του έκλεισαν και ή φυ-σσιονομία του έγινε πάλι αίνιγματώδης. Κανείς από μίς δεν μί-λησε. Σε λίγο ή μίς Τρελόνη εκύτταζε τον ξένο με μίαν άχτίνα έλπίδος στα μάτια. Τού είπε με σταθερά φωνή :

— “Τι ήταν το βιαστικό ζήτημα, πού του όποιον θέλατε να μι-λήσετε προητέρα μαζί μου ; Εγνωρίζατε ότι ο πατέρας δεν είναι εις θέαν να σας δεχθ' ή ;

“Όταν άκουσε αυτή την έρώτησ ο κύριος Κορμπέκ άλλαξε φυ-σιονομία. “Επευσε δε να είπη με τραγική σοβαρότητα φέροντας τα χέρια στο μέτωπό του :

— “Θεέ μου ! “Ελρημόνησα ! Τί κρίμα ! Μιά τέτοια στιγμή ! Αδ-τός εινε ξαπλωμένος έδω άναίσθητος !... Τα χέρια μου εινε δεμένα !

Δεν μπορώ να τον βοηθήσω σε τίποτε !...

— “Τι θέλετε να είπτε ;

ή μίς Μαργαρίτα... “Εξηγήθηκε ! Είμαι τόσο άνησυχη για τον πατέρα μου. Μήπως συμ-βαίνει κανένα νέο, δυστύχημα ; Γιατί μιλάτε έτσι ; Πέστε μου κάτι παρήγορο, κύριε. Πέστε μου ότι ξέρετε.

— “Δυστυχώς δεν μπορώ, δεν μπορώ να σας πω τίποτε. Δεν πρέπει να' άποκαλήφω το μυστικό του κ. Τρελόνη. “Εν τούτοις κάτι πρέπει να γίνει. “Ήδη έδω για να ζητήσω τη συμβουλή του, τη γνώμη του, τη βοή-θειά του... Και εκείνος δεν με άκούει, δεν με βλέπει !... Είπε φριχτό ! Και ο καρός περνά ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! Αυριο τσος θα είναι πολύ άργά !

Μά τί τρέχει, τί συμβαίνει ; ρώτησε με αληθινή αγωνία ή δυστυχισμένη κόρη. Μιλήστε ! Πέστε μας κάτι. Μας τρομάξετε ! Αυτή ή σιωπή, αυτό το μυστήριο και ή φρίκη πού με περιστοιχίζει θα με κάνουν να τρε-λαθώ !

“Ο κύριος Κορμπέκ κατέβηκε ξαφνα με-γάλη προσάθεια κ' έγινε συγκατακνημένος.

— “Δεν μπορώ να σας πω πολλά πρσι-μτα, έστω, είπε. Δεν μπορώ δυστυχώς.

“Η αλήθεια εν τούτοις είναι πως μ' έλκεται. Πέρασαν όλα χρόνια έως ότου εκτέλεσα την άποστολή μου. Τέλος έπεται το σκοπό μου ! “Ανεκάλεσα όσα πράγματα έητοίσα, και τα έφερα μαζί μου στον τόπο μου. “Εφερα θη-σαυρούς άνεκτίμητους, πού πού άνεκτίμη-τους για κανέναν πού με βοηθήσε να τους εύρω. “Εφθάσα γδές στο Λονδίνο. “Όταν έξόπνησα το πού μου είχαν κλέψει, αυτοίς τους θησαυρούς. Και κατά τρόπον έντελώς μυστηριώδη ! Κανένας δεν ήξευρε πως είμουν στο Λονδίνο. Κανείς δεν ήξευρε τί είχα κρυμμένο μέσα στην παλιά βιβλιοθήκη μου ! Το δωμάτιό μου είχε μόνο μια πόρτα. Την εκλείδωσα όταν έπληνα να κοιμηθ. Είπε στη πέμπτη κάτομα και είπε αδύνατον να μπει εκεί κανείς από το παράθυρο. Μάλιστα έφροντίσα να το κλειδώ ο ίδιος για να είμαι άπόλυτος ήσυχο. Κι' εν τούτοις το πού ή βα-λίτσα μου ήταν άδεια ! “Η λήπτες δεν ήταν μέσα ! Τις είχαν κλέψει ! Ναι ! Πρέπει να σας το είπω : Επλην στην Αίγυπτο με το σκοπό να βρω κάτι πάλιές λαμπές, για τον κύριο Τρελόνη. Κατόρθωσα να τις άνακαλώσω έπειτα από τ' άπαστενούς κόπους και άπαστενούς κινδύνους. Τις έφερα... Και τώρα ; ...

Φαινόταν στενοχωρημένος.

“Η μίς Τρελόνη τον εκύτταζε κατάματα. Τέλος άκούστηκε το λευκό χέρι της στον όμο του. Την παρατήρησε με έκπληξ ! Το πρόσωπό της είχε μια έκφραση πάθους και τα μάτια της έδειχναν θέλην και ένεργητικότητα. “Εξημάτισα την έντιμότη πού είχα μπροστά μου μια δυνατή γυναίκα.

— “Ας λήξουν οι διαταγές και οι τρόποι ! Πρέπει να' άποφα-σίσαμε να κάμουμε ! Αι θέλησεις του πατέρα μου πρέπει να έκτελε-σθούν εάν μς είναι δυνατόν. Κύριε Ρόξ, είστε δικηγόρος. Έχωμε ακόμα στο σπίτι ένα άνθρωπο, ο οποίος είναι από τους πρώτους ντεκεβέρ του Λονδίνου. “Αναμφιβόλως μπορούμε κάτι να κατορθώ-σουμε. Πρέπει να άρχίσουμε άμέσως. Γρήγορα ! Γρήγορα ! “Ο πα-τέρας πληγώνεται μυστηριωδώς και βαθύτατα σ' ένα άνεξήγητο λή-θαγο.

(Ακολουθεί)

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Δ. Θ. ο μ., Παριό. Καλό το φυσικό διήγημα, αλλά, δυστυχώς, όχι επιτυχώς μεταφρασμένο. Διατυπωμένο, δηλαδή, πολύ άδελως. Δεχόμενα εύχαρις μεταφράσεις εν τού φυσικού. Να είναι όμως καλά μεταφρασμένες. Τέ ο η ν, Ένταθα. Το τραγούδι σας άνευ δικαιώματος έγκρισης και δεν έφθην εν' όην. Κ ά τ ι ο ν. Σ α ν θ α π ο υ λ ο υ. Πόρον. Γραμμένο εν' όπ' τις δυο πλευρές του χαρτονιού του Μπετόν. Σαν στείλτε το, εν' όν σας κοιτάει αυτό. Α λ. Μ η λ ο λ ι δ α κ η ν. 'Ηράκλειον. Μη βάλετε! Το πεδίο σας όχι επιτυχώς. Φροντίστε πρώτιστα να διορθώσετε τις άνορθο γραφές σας. Μη σεις άνορθοι. Έτσι μόνον θα βελτιωθείτε. Β. Γ. Κ. Ένταθα. Άνευ δικαιώματος καίως στείλουμε όμωστε η ψάα, εν' όν βάναται εν' όν έπ' της έπιτολής που τα κρίνει. Γ ρ ι δ α. Σ κ α ρ α β ο υ. 'Οχι επιτυχώς το ποιήμα σας. Πολύ βασιστογραμμένο, πολύ κοινό. Γ. Τ α μ η π ο υ λ α ν. Πείραις. Προς Θεού! μη το λέτε αυτό. Δεν έννοη. Για διαβάστε το και α' κανέναν φίλο σας να ήρνε τι θα σας πη. Ε λ. Π α ρ α δ ο λ ο υ λ ο ν. Σας άναρωτώμεν πολύ για τις εύχες σας και την άγάπη σας προς το 'Μπουκέτο'. Γ ι ά ν ν η ν Φ ι λ ι ο ν. Γιάννινα. 'Οχι άπολύτως καλό το διήγημα σας. Το ήθος σας πολύ προχωρό, έντελές δημοσιογραφικό άδελω. Γ. Κ α ρ α τ ο υ. Βόλον. Σ' ε' έλαστρούμε για τα καλά σας λόγια. Το ποιήμα όμως με την ακροστιχίδα δεν θα δημοσιεύθ. Μας φαίνεται μάλλον περιωμένο προς ό ίδιος 'μολογείτε ότι οι στίχοι αυτοί είναι 'καταμνηστικά' λογοτεχνικά παραμύθια. Β. Χ λ ο υ λ ο ν. Βούλγα. 'Οχι καλό το ποιήμα σας. Μη γράφετε στίχους, χωρίς να έχετε ιδέαν ποιήματος. Αλλά, τολμάμεν, μας δάχνει η 'Ζωή' σας ή οποία άπολείται έλη από στίχους ως οι 'κρίτοι', του τελευταίου σας τετραστίχου:

Ζήσε έκφυλη ζωή,
ζήσε παραλυμένα!
Τότε δικαιωμένα
ας σου φύγει η πνοή!...

Έπειτα γιατί είπατε τόσο όπ' της παρανοίας; Γιατί την θέλετε την ζωή έκφυλημένη; Σας ρωτούμε: γιατί... 'Ο δ. Κα τ α ρ ο υ. Βούλγα. Το έκφυλημα σας έλες γεροντοκόρη, όχι καλό. Καλή ίσως ή ιδέα να κακά σιγαστήρηνεν. Γ. Κ α ρ α τ ο υ. Βόλον. Σ' ε' έλαστρούμε για τις εύχες σας και την άγάπη σας προς το 'Μπουκέτο'. Γ ι ά ν ν η ν Φ ι λ ι ο ν. Γιάννινα. 'Οχι άπολύτως καλό το διήγημα σας. Το ήθος σας πολύ προχωρό, έντελές δημοσιογραφικό άδελω. Γ. Κ α ρ α τ ο υ. Βόλον. Σ' ε' έλαστρούμε για τα καλά σας λόγια. Το ποιήμα όμως με την ακροστιχίδα δεν θα δημοσιεύθ. Μας φαίνεται μάλλον περιωμένο προς ό ίδιος 'μολογείτε ότι οι στίχοι αυτοί είναι 'καταμνηστικά' λογοτεχνικά παραμύθια. Β. Χ λ ο υ λ ο ν. Βούλγα. 'Οχι καλό το ποιήμα σας. Μη γράφετε στίχους, χωρίς να έχετε ιδέαν ποιήματος. Αλλά, τολμάμεν, μας δάχνει η 'Ζωή' σας ή οποία άπολείται έλη από στίχους ως οι 'κρίτοι', του τελευταίου σας τετραστίχου:

—Τά άρχικά κεφαλαία του ποιήματος σχηματίζουν, ως θα ίδετε, ένα όνομα του οποίου ή κατέχονσα (ή κάτοχος θέλετε να πείτε), εδριόκεται αντίθετα και πολύ πιθανόν να είναι άναγνώστριά σας...—

Μας τα γράφετε δηλαδή όλα αυτά σαν ν' άνησυχούμε αν θα διαβάση ή όχι ή ύμια σας το ποιήμα σας, σαν να έδιαφερόμεθα 'Λοιμώδες διά την αισθηματικήν σας πύθεσιν. Αλλά σας το είπαμε. Το 'Μπουκέτο' δεν δημοσιεύει τέτοια πράγματα, το θεωρεί αίσχος να δημοσιεύη ποίησι μικροδωφίας των άναγνώστων του, βασισμένων εις την άγάπην δι' ής το περιβάλλον ή έλ' άνεκτιγής μάστιγα. Α λ. Κ α ρ α τ ο υ. Βόλον. Σ' ε' έλαστρούμε για τις εύχες σας και την άγάπη σας προς το 'Μπουκέτο'. Γ ι ά ν ν η ν Φ ι λ ι ο ν. Γιάννινα. 'Οχι άπολύτως καλό το διήγημα σας. Το ήθος σας πολύ προχωρό, έντελές δημοσιογραφικό άδελω. Γ. Κ α ρ α τ ο υ. Βόλον. Σ' ε' έλαστρούμε για τα καλά σας λόγια. Το ποιήμα όμως με την ακροστιχίδα δεν θα δημοσιεύθ. Μας φαίνεται μάλλον περιωμένο προς ό ίδιος 'μολογείτε ότι οι στίχοι αυτοί είναι 'καταμνηστικά' λογοτεχνικά παραμύθια. Β. Χ λ ο υ λ ο ν. Βούλγα. 'Οχι καλό το ποιήμα σας. Μη γράφετε στίχους, χωρίς να έχετε ιδέαν ποιήματος. Αλλά, τολμάμεν, μας δάχνει η 'Ζωή' σας ή οποία άπολείται έλη από στίχους ως οι 'κρίτοι', του τελευταίου σας τετραστίχου:

—Πεθαίνα, Ντολογίνα!... Πόνος βαθός με πνίγει
έλα, συχώρεσέ με, σερμόνον άγαπώ
την ώρα όπου τρέμω μην ή ζωή μου φύγει
Την πόρτα της καρδιάς σου με κλάμματα χτυπώ!...
Δέ μου μιλάς! Τι; πνίγεις κι' έχεις χαράς σημάδι!...
Το ρέοτο άπ' το φαμίνα που σπιδάκα χθές— βράδυ!...

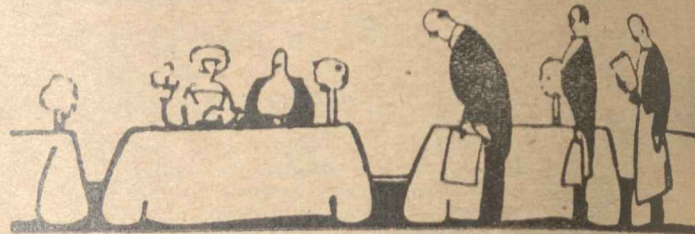
Γ. Θ ο υ ρ ο υ. Δεν δημοσιεύουμε χρονογραφημένα. Και το δικό σας πήγε μοιρασμένο στον... και... Φαντασθήτε! Δεν ήτο όμως και επιτυχώς. Το χρονογραφημένο να έγκριται το ψευδώνυμό σας. Β. Κ α ρ α τ ο υ. Βόλον. Σ' ε' έλαστρούμε για τις εύχες σας και την άγάπη σας προς το 'Μπουκέτο'. Γ ι ά ν ν η ν Φ ι λ ι ο ν. Γιάννινα. 'Οχι άπολύτως καλό το διήγημα σας. Το ήθος σας πολύ προχωρό, έντελές δημοσιογραφικό άδελω. Γ. Κ α ρ α τ ο υ. Βόλον. Σ' ε' έλαστρούμε για τα καλά σας λόγια. Το ποιήμα όμως με την ακροστιχίδα δεν θα δημοσιεύθ. Μας φαίνεται μάλλον περιωμένο προς ό ίδιος 'μολογείτε ότι οι στίχοι αυτοί είναι 'καταμνηστικά' λογοτεχνικά παραμύθια. Β. Χ λ ο υ λ ο ν. Βούλγα. 'Οχι καλό το ποιήμα σας. Μη γράφετε στίχους, χωρίς να έχετε ιδέαν ποιήματος. Αλλά, τολμάμεν, μας δάχνει η 'Ζωή' σας ή οποία άπολείται έλη από στίχους ως οι 'κρίτοι', του τελευταίου σας τετραστίχου:

Σ' έόένα, που σονερόφρεψ την έρημη ψυχή μου,
Ζεστή καλόχαρη γωλιά της νεότητος μου στερνή
στον τοίχο δοξολογία του χρόνου, μιά άγνη
βγαλμένη όλ'όι' άπ' την καρδιά σου γλυκολλώ εχέ μου

Ποιές παιδικές μου όθυμους άνάσπασα, το νοιώθω
που με το πρόσωπό σου μου λές 'χρόνια πολλά'
'Ετσι κι' ή φτωχόμανα μου με χαιδεύε άπαλά
κι' έτσι και τότε ένόιωθα έναν άραίο πόθο.

Κι' έγώ φίλω τ' άμάρταντα ρόδα της καλοσύνης
π' άνδρουν σε' άδω σου πρόσωπο, το παιδικό κι' άβρο
Δεν θα κατάξω πείδι γλυκά κανένα θυσανρό
κι' άχραντη μου τ' άσθια μου είνονα θα μου μείνης.

Σ. Β α ρ α τ ο υ. Βόλον. Σ' ε' έλαστρούμε για τις εύχες σας και την άγάπη σας προς το 'Μπουκέτο'. Γ ι ά ν ν η ν Φ ι λ ι ο ν. Γιάννινα. 'Οχι άπολύτως καλό το διήγημα σας. Το ήθος σας πολύ προχωρό, έντελές δημοσιογραφικό άδελω. Γ. Κ α ρ α τ ο υ. Βόλον. Σ' ε' έλαστρούμε για τα καλά σας λόγια. Το ποιήμα όμως με την ακροστιχίδα δεν θα δημοσιεύθ. Μας φαίνεται μάλλον περιωμένο προς ό ίδιος 'μολογείτε ότι οι στίχοι αυτοί είναι 'καταμνηστικά' λογοτεχνικά παραμύθια. Β. Χ λ ο υ λ ο ν. Βούλγα. 'Οχι καλό το ποιήμα σας. Μη γράφετε στίχους, χωρίς να έχετε ιδέαν ποιήματος. Αλλά, τολμάμεν, μας δάχνει η 'Ζωή' σας ή οποία άπολείται έλη από στίχους ως οι 'κρίτοι', του τελευταίου σας τετραστίχου:

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Κίνησις 'Επαρχίων δεν θα δημοσιεύεται στο έξην αν δεν ήρνη την έγκρισήν και την άφραγίδα του Σ. 'Εποπράτορος των έφημερίδων έσπευσε, προς τούτο οι κ.κ. συντάκται ής παραδίδουν τα χειρόγραφα της το 'Εποπράτοριον της πόλεως των προς ήλγυν, πριν τα ταχυδρομήσουν. Άναγκασμένα να το κάνομε αυτό, διότι διαπραχθήσαν σκευικές τελευταίας μορφάται εις βάρος έντιμων προσώπων των επαρχιών, άποστολής ψευδούς κορυ. κινήσεως.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—Πολύς κόσμος κάθε βράδυ στη 'Σαπφώ' της παραστάσεως του θιάσου 'Αφεντάκη Τριχά.

Διακρίνουμε μεταξύ των θεατών τους κ.κ. Γ. Γρηγόρη, Ρά. Λη, Καμποδέλη, Ρά. Η. Μ. Βάλη, Κουρκουλή, Καλδή, Χρυσόστον, τας δας Γούτον, Βασιλείου, Δουκαρέλη, Καψιδάλη, Παράδη, Καλδή, Βούβα, Σαλβαράη, Κανοναντινίδη και τους Κ. Μανδράν, Χιωτέλην, Χριστοδουλίδην, Παλατιομήν, Μιρέλην, Μπόμπολην, Δουκαρέλην, Παράδην κ.α.

Η χορευτική κίνησις όχι άκόμη πολύ ζωηρή. Μ.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Το περασμένο Σαββατόβραδυ, 19 Δεκεμβρίου έδόθη με μεγάλη έντιμια θεατρική παράστασις υπό των μαθητών του μοναστηρίου Διδασκαλείου.

Παίχτηκαν το κωμικό έλλοιο 'Καπετάν Γιακουμής' και ή κωμωδία 'Ενοικιάζεται'.

Εισαγωγήν έκαμε ή άρχίστορα του μουσικού 'Ορίλου 'Ορίση' υπό την διεύθυνσιν του κ. Β. Παρλαπάνη.

Είς το κωμικό έλλοιο με έξαιρετική έντιμια έπαιξαν το μέρος των οίκ.κ. Χατζής, Δέλλιος και Κακαβάς και αι δίδες Βαρελάδου, Γκιότα και Τόλιου.

Είς την κωμωδία έπαιξαν θαυράσια το μέρος των ο.κ. Χατζής και αι δίδες Σκλήνον και Κοσολία.

Η γλυκός φωνές των δίδων Βαρελάδου και Παπαλία που γεμάτες γοητεία άντηχούσαν κατά τα διαλείμματα ήσαν και το υπέροχο. Μεταξύ των θεατών διακρίνουμεν τον κ. Δουκαρήν έποδιοικητήν Καστορίας μετά της κυρίας του, τον κ. Τσιφλόν έπομνησάρχην μετά της κυρίας του κ. α.

Επίσης διακρίνουμεν τας χαριτωμένας δίδας Α. Τσάκαλη, Κ. Τσαρίση και Α. Καραμανάλη.

Στο τέλος ήλθ οι ήχοις του μαγνητικού βιολιού του κ. Β. Παρλαπάνη έπικουλούθησε χορός ό οποίος διήρκεσε μέχρι των πρώτων ώρων.

ΑΜΦΙΣΣΑ.—Την 26 Δεκεμβρίου έδόθη μέγας χορός ήτοι του Μουσικού Συναλλόγου της πόλεως μας υπό της άφιστάσεως μουσικής μπάντας μας και θαυμασίας μαυδοκινάδας άπαρχομένης εκ των έρασιτεχνών κ. κ. Αύγου, Πανάγου, Τσιμής, Αύκον, Κοκκινοπούλου και Ρίζοπούλου.

Παρεστέθησαν δε εκ των κυρίων και αι κ. Τρίγχα, Καλιακούδα, Νιχογιαννοπούλου, Μπέλου, Καρδάκη, Κοντοφίδης, Σεργουτιάνου, Κοκκινοπούλου, Πανάγου, Σπανού, Σταματοπούλου κ.κ. Εκ δε των κυρίων οι κ. κ. Ασημακόπουλος, Αύγου, Πανάγου, Κρεβατιόγιαννος, Μίλας, άδελφοί Γάτου, Τσιμής, Γερολυμάτος, Βακάλης, Φαρόπουλος, Βασιλειάδης, Κοντοφίδης, Τσάκας, Τρίγχας, Σεργουτιάνος κ. α....

Ηλίας Νεστολάγος

Π ο υ λ ο υ. Ένταθα. Καλή ή μετάφρασις του 'Ραγισμένου Βόλου' του Σουλδ Προντου και την δημοσίευσήν της, αν και πορεύει από την γοησία που πολυμεταφράστηκε στην Ελλάδα.

Τό άνοθαυά, που θωρείς να γέρνη μαγαμένν ή άνοθαυά βρεβένα μου, έχει βαθεία ραίση, χέπο κανείς δεν άκουσε, μικρόδλα κακωμένν με το μικρό ριπίδι της, τάχει οια άγγισο.

Τό έλαφρό το ράδιμα έφαγε το κροτάλλι, κι' όσο περνάσε ό καιρός μεγάλανε το γύρο, σπιδ-οιγδ το έρωγε κι' έκαμε γάλι—γάλι, πολύ βαθύ το ράδιμα εις το γυαλί τριγύρω.

Καί το νερό έχόθηκε σταλαγματιά σταλαγματιά, το άνοθαυά λουλούδι μου έγειρε μαγαμένο, σπινε χλωμό τα φύλλα του με τη σβερμένη του ματιά... Τό άνοθαυά μη κινή, γιατί έινε ραγισμένο...

Πολλές φορές και την καρδιά άγαπημένο χέρι, σαν το ριπίδι, άπαλά μονάχη την έγγιζε, αλλά το χέρι του αυτό το άνάτο της φέρε, το έρωτος το λούλουδο μαράθη, δεν άνθίζει.

Τό ράδιμα της το βαθύ στον κόσμο δεν το λέει, τον μουσικό της τον κατω χροφά τον έπομένει, άβγνιει στον κόσμο πώς γελά, μα μουσικά της κλαίει! Μη την έγγισε την καρδιά, γιατί έινε ραγισμένη...

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΝΙΑ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ

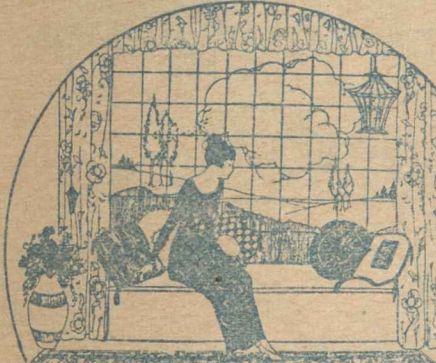
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

ΕΠΙΒΑΤΙΚΑ
ΦΟΡΤΗΓΑ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ('ΑΘΗΝΑ)
ΣΤΑΔΙΟΥ 24
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΔΡ. 10.000.000

ΗΤΕΣ ΕΙΣ ΔΙΑΡΚΗ ΕΚΘΕΣΙΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ
ΛΗΝΙΚΗΣ ΤΑΠΗΤΟΥΡΓΙΑΣ Α.Ε.
'Οδός Φωκίωνος 5-7 (πάρδος 'Ερμού)

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓ'ΙΖΙΔΗΣ

Χειρουργός 'ΟΔΟΝΤΟΓ'ΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Το 'Επιδείξις εις Παρίσιους σπουδάσας έξασκηθείς εις τα οματελογικά εις τα νοσοκομεία των Παρισίων ως βοηθός των έντιμων καθηγητών. Θεραπεύει με έγγύησιν δι' όλιγοήμερον άνωθεν θεραπείας τας παθήσεις στόματος και όδόντων. Οδλίτιδας, σερίαν, Ργογθέα και ά. διά νεωτάτων έπιστημονικών μεθόδων πρώτον έφαρμοζόμενον. Δέχεται εις το τέλειον εύρωπαϊκόν όδοντοεινόν του 9-12 και 2-6 1/2. 51-έδός Γ' Σεπτεμβρίου-51

ατάματα 2ον.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΡ. ΛΟΥΓ'ΙΖΙΔΗΣ ('Ατρός)

Στοματολόγος και χειρουργός όδοντοεινός της Σχολής των Παρισίων. Θεραπεύει στόματος και όδόντων όδοντοεινός και ταχείας. Έφαρμογή όδόντων τελειοτάτη, κατά τας έν 'Αμερική και Γαλλία προόδους της έπιστήμης. 'Οδός 'Αχαρνών, τέρια τράμ, Κτύης 3. Τράμ και αυτοκίνητα έξ 'Ομοιότας έπ' αριθ. 6.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν βιβλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθήκας. Γράψατε στο 'Μπουκέτο'.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Η κ. ΚΑΛΙΟΠΗ Ε. ΛΕΚΟΥ ληθήσ της μετά της Στρατιωτικής 'Ενωσεως συμβάσεως της, μετέφερε το κατάστημα της γυναικείων πλυν επί των όδων Καραγεώργεβις και Λεγκα αριθ. 8.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ τὰ κάτωθι βιβλία: «Διηγήματα» 'Αλεξάνδρου Παπαδοπούλου, «Τέχνη και Φρονολόγια» Πέτρο 'Αποστολίδη, «Δημοτικά 'Ελλην. Τραγούδια» Φοιρέλ, «'Ο Αποκεφαλίστης» Π. Φεράλ, «'Ο Κυφός» Π. Φεράλ, «Πώς Κλαίει τον Θάνατον της 'Αδελφής» Κ. Παλαμά. Γράψατε προς το 'Μπουκέτο'.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ Κυρία άναλαμβάνει μαθήματα Γαλλικής. 'Απευθυνθήτε εις τὰ Γραφεία ήμών.

ΒΙΤΑΜΥΛ

ΤΟ ΒΙΤΑΜΥΛ άριστον διαγερτικό της όρεξης και τονωτικό του όργανισμού είνε το μόνον έπιστημονικόν και άποτελεσματικόν φάρμακον κατά της άναμίας και καχεξίας. Περιέχει τας Βιταμίνας αι όποίαι είνε άπαραίτητοις: Τά βρεφη τὰ τρεφόμενα με γάλα άποστεριωμένον ή γαλακτοούχα άλευρα. Τά παιδιά τὰ παρουνισάοντα σημεία σκουρόχρωμης ή ραχίτισμού. Τά άναίμικα, όχρα, άνευ όρεξης και κακώς πέπτοντα παιδιά. Επίσης έκείνα τών όποιων έπιβαρδύνεται ή όδοντοφυία και ή άνάπτυξις. Τας νουίδας κατά την περίοδον της ήβης. Τας γυναικας κατά την έγκυμοσύνην και την υγιή ηλικίαν της μηνησούσεως. Τους άναρρωμένους εκ πάσης άσθενείας. Τους αλθανομένους σημεία πρώτων γήρατος, διαταραχών της μνήμης, άσθενήσιν της όράσεως, άδύπνιαν, άκαλίαν άνάμνησιν. ΤΟ ΒΙΤΑΜΥΛ άνακαινίζει τον όργανισμόν. Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία.

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΥΚΩΜΙΩΝ - ΧΑΛΒΑΔΟΠΗΤΑΣ
ΔΑΝΙΟΛΟΥ - ΣΥΡΟΥ

Είδοποιεί τους κ.κ. παλάδας τον και το άέσπινον κοινόν ότι προς καλήν έκπαιδευμένην εκόσαν έδρασαν εν Πειραιεί παρ' τη Λεωφόρ' Ήρακλίου τού Α'. (Μεταστον Σκαριόττα) ηρατήριον των ειδών τον και εν γένει ειδών ζαχαροπλαστικής, όπες θέλει άποσπασθή από της προσεχούς έβδομάδος.

Έκ του 'Εργοστασίου Σύρου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΠΗΤΟΥΡΓΙΑΣ Α.Ε.

Θέρμης—Σπλήνα

Θεραπεία διά της

ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΟΔΙΝΗΣ

Σ. ΤΖΑΜΑΛΗ

Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΟΔΙΝΗ είνε το τελειότερον και άποτελεσματικότερον φάρμακον κατά των έλκδων πυρετών. Χιλιάδες κατ' έτος πασχόντων εύρίσκουσι την σωτηρίαν των διά της 'Αντιπλάσμοδίνης. Οι καλλίτεροι ίατροί και φαρμακοποιοί βαρυσούσι τὰ θαύματα άποτελέσματά της 'Αντιπλάσμοδίνης. Θεραπεία έντός 8 ήμερών άνευ νηστείας και διαίτης.

Ο Β. ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ'

Με το σημερινόν φύλλον το 'Μπουκέτο' εισέρχεται εις τον τρίτον τόμον του. 'Ο δεύτερος τόμος του 'Μπουκέτου', τόμος άγκυρής έξ 900 περίπου σελίδων, εικονογραφημένος, πλουσιώτατος, με την έκλεκτοτέραν ύλην είνε ήδη έτοιμος, χροασδετος και πωλείται άντι δραχμών 175. Είνε το καλλίτερον βιβλίον το όποιον δύναται να κομήση μίαν βιβλιοθήκην.

ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ!

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΗΤΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΗ ΤΟ ΓΑΛΑ

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΕ Η ΜΟΝΗ ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ
Λίδοντες στὰ παιδιά σας γάλα "ΟΛΛΑΝΔΙΑ,, τὰ ἔχετε πάντοτε εὐωστα καὶ
ὕγιᾳ. Τοὺς παρέχετε δὲ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχουν πάντοτε διάφορα λή-
σιμα ΔΩΡΑ, καὶ παιγνίδια, ποὺ θὰ διανεμηθοῦν τὸν χειμῶνα εἰς ὅσους παρου-
σιάσουν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας τὰς ΕΤΙΚΕΤΑΣ τῶν κυτίων τοῦ γάλακτος.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ "ΟΛΛΑΝΔΙΑ,,

ΓΑΛΑ - ΒΟΥΤΥΡΟΝ

ΓΑΛΑ ΟΛΛΑΝΔΙΑ ΕΥΑΡΟΡΕ

(γάλα συμπεπύκνωμένον ἄνευ ζακχάρεως κρέμα γάλακτος)

ΓΑΛΑ STERILISE

(γάλα νοπὸν εἰς φυσικὴν κατάστασιν μὲ ὅλην τοὺ τὴν κρέμαν, ἄνευ
συμπυκνώσεως καὶ ζακχάρεως).

